

Het 'ik' is een jongleur

Laatst was het er weer eens, een gevoel van 'gefaald hebben'.

In het verleden was het er ook, heviger en minder opvallend, in die zin, dat ik toen (nog) niet doorhad hoe het werkte.

Had ik indertijd als leerkracht basisonderwijs 29 oudergesprekken gehad waaruit waardering voor mijn werk bleek; het 30e gesprek waarin slechts één puntje kritiek werd geuit nam ik na afloop mee naar huis, waar het verder uit mocht groeien tot het uiterst irreële beeld was ontstaan dat ik geen goede leerkracht was. Een beeld dat haaks stond op de aldoor ervaren werkelijkheid.

Nou ben ik gepensioneerd en opa van twee lieve kleinkinderen.

Laatst waren ze voor drie dagen bij ons. Fantastisch was ons samenzijn, tót die laatste middag op het strand. Door - noem het maar - wild gedrag van opa en kleindochter vond er iets plaats waar we beiden zó van geschrokken waren, dat bij mij onmiddellijk weer het gevoel terugkeerde van 'mislukking, gefaald hebben'.

Het grote voordeel nu echter is, dat ik het door heb, het mechanisme doorzie, het hele voorval kan terugbrengen tot de feiten en inzie, dat mijn emotie die uit het voorval voortkwam me de keuze biedt om weer in mijn eigen verhaaltje mee te deinen, of te zien dat het gevoel er onmiskenbaar is, het er (in alle hevigheid) te laten zijn en het tenslotte te zien oplossen. Iedere gedachte, met iedere emotie die al dan niet in zijn kielzog aanwezig is, gaat immers de weg van alle verschijningsvormen.

Tóch blijft het een interessant gegeven: zolang alles van een leien dakje gaat voel ik me oké.

Ook dan zijn er wel emoties, maar die voelen natuurlijker en vallen daardoor minder op.

Het beeld dat ik van mezelf heb, wordt er kennelijk niet door bezoedeld.

Dat gebeurt wél, als er iets plaatsvindt dat deze 'flow' verstoort.

(Later zal overigens blijken, dat er niet iets is dat verstoord kan worden!)

Het beeld dat ik in de loop van mijn leven heb gecreëerd van mijzelf, bestaat uit allemaal ballen waarmee ik jongleer. Eigenschappen, vaardigheden, persoonlijkheidskenmerken die ik koester. Met mijn jongleurkunst 'vermaak' ik mijn omgeving en schep er zelf ook behagen in. Maar, o wee, als er een bal valt. Dan is het effect in de eerste plaats voelbaar in mijzelf en vervolgens ga ik krampachtig proberen het verstoorde beeld, waarvan ik aanneem dat mijn omgeving dat nu wel van mij zal hebben, recht te breien. Kost even moeite, maar na verloop van tijd draait de gevallen bal weer mee in het geheel, tót de volgende bal stuitert. En zo kan een leven voorbij gaan.

Maar – zo stelde ik mezelf de vraag - hoe zou het zijn, als ik uit de rol van jongleur zou stappen? Als ik eens goed naar de ballen kijk, zijn ze dan wel de moeite van het hooghouden waard? Geef ik geen energie aan iets, wat oorspronkelijk helemaal niet bestond? Dat ik nooit bestemd ben geweest om mijn hele leven jongleur te zijn; dat er zelfs vanuit mag gaan dat er nooit een jongleur was; dat hij slechts als een idee bestond.

Ik blijk zo nu en dan dus (nog steeds) een beetje te jongleren. Da's prima, door inzicht is het immers volstrekt geen krampachtige bezigheid meer.

De conciërge van onze school had de gevleugelde uitspraak: 'Het leven is maar een spel.'

En daarmee bedoelde hij iets heel anders, dan wat ik er als jongleur van maakte. Bij een spel kan het alle kanten op. Er kan dus simpelweg niets fout gaan.

De ballen die ik nu nog hoog houd mogen wat mij betreft allemaal vallen. Daarmee komt aan het jongleren een einde en kan het 'ik' zich, met de energie die daardoor vrijkomt, keren naar het Licht waarin het als jongleur aldoor heeft mogen optreden.